

Ó-Riga

Nem vagy magad. Kapd el szaporán
zengő kövét a pillanatnak!
Keresztesek léptére talán
gondol valahol a föld, alattad.

Utcák sora itt kígyózik át
az éjből a harcos, a hősi
hajnalba – s néped zsváját,
akár egy magnószalag – őrzi.

S míg zeng az ég a tarka tetők fölött –
a házakról hetykén, nevetve,
hét évszázad odaköpi
királyokra és magiszterekre!

Ha úgy fordulna és ha szabadon tehetném

Ha úgy fordulna, és ha szabadon tehetném,
hát verseket fordítanék: irdatlanul sok
verssort – ősi nyelvünkre, melyet annyi csön-
des eső mosott, csöndes nap szárított.

Leválnám s elhajtanám a rímek gyöngy-
sorát; üllőre tenném füstös műhelyemben
a metaforákat; a ritmus merev vázát szét-
csavaroznám, s a jelzőket elfújnam Caracasba.

Bizony ám! Egynéhány felragyogó hasonlatot
tennék félre csupán; azután feloldanám a többi
mint tömény alkoholt...

Nem lennének elveszett évek:

Szerelem simogatna. Rokonaim, és mások is, értenének.

Igen! Ez pompás volna! A nyelvésznek le-
esne az álla: „No nézd csak! ez meg itt új nyelvet
kalapált – nahát, barááátom...!”

– De sajna, időm annyira nincsen! és különben is:
a szótárt, ami annyira fontos volna – schol se találom.

A lápon

Menj csak ki áfonya-szedni: Dörömböl a tél, pedig az ősz még sárga.
Vörös cseppek a zombékon... Az égre a szél tereget lepedőket.
Szülőfalud fiai húsz éve oszlanak itt már, a mocsárban –
SS-golyószóró kaszabolta le őket.

Itt e lápon, keresztetek pusztultak el egykor:
páncéljuk húzta le őket – akárcsak kő – a mocsárba;
végső perceiket ölelte az alkonyi bíbor –
meg a farkasok vonítása.

Szálltak az évek... Hallgat a fegyver. Tavasz surrog a szélben.
Rügyekben pattog újra az élet.
És idegenek jöttek, mondván: „Éden lesz e vidéken...”
Véres áfonya vet szikrákat a lápon.
– Íme, az Éden...!

A lápon elnehezül, átázik a lelkem.
Sirályok szárnya nyomában evezne – hiába!
Balti hazámat lehúzza hét évszázad emléke-kolonca:
a mi múltunk – fehér négerké – a mocsárba.

Nótaszó, röhögés... Pecek a szájban. A látás kútja bekötve.
Lódebogás... Mint macska a kölykét, láng nyalja a házat.
„– Ki vagy?” – Menj: olvasd el a mocsári ködben!
„– Soká bírod-e még, te pimasz?” – Csak amíg tölténnyel bírja a tárad!

Akna sújtotta fenyősudarak hökkennek az égnek:
húsz éve lombtalanok – megannyi merev beton-váz.
Emlékművek kutatói! – Jöjjetek és vigyétek!
Lettföld domboldalain még marad így is sok száz....!

Itt húzódott a roham-lánc – nincs visszaútja, sem fedezéke,
embereink, fiaink...
Mi a zászlód? – kérdezik egyre.
És én, ezt az egész lápot, mint roppant lobogót emelem föl az égre.
Igazabb ennél mi lehetne...!

Mikor téged szeretlek

Mikor téged szeretlek – a verebet is szeretem,
s megértem: azért veréb, hogy csiperegjen –,
hogy túl nagy csönd ne legyen, ha szótlan ülünk
mi.

Mikor téged szeretlek – a záport is szeretem,
s megértem: a világban olyannyira meleg van,
és jól esik nekünk is néha-néha
lehűlni.

Mikor téged szeretlek – még a lápot is szeretem:
aszályos időben oda járnak a szarvasok inni,
ha a patak medre kiszikkad
s elapad.

Mikor téged szeretlek – a macskát is megtűröm közelemben,
s megértem a macskai munkát: hadd fogjon hát
egeret.

Mikor téged szeretlek – úgy tűnik: az égerfánál
nem különb sem a ciprus,
sem a pálma.

Mikor téged szeretlek – mert téged szeretlek –,
érezem: jó volt idecsöppennem – e világra..!